

ΡΟΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννηακόσα ιρία,
δράσις και φιλοπατρία.

!

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
στην γην έδρεύομεν των Παρθενώνων.

Των όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κτώ φράγκα είναι μόνο.
Για τα ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καί στο χέρι.

Του Δεκεμβρίου τρίτη και δεκάτη,
και της Βουλής άρχίζει το ραχάτι.

!

Εικοσιτέσσερα σύν όκτακόσα,
κι' η Μις όλόγυμνος χοροπηδά.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

—Πατριτηθέντος τοιγαρούν του Δημητρίου Ράλλη,
καπορούντων δέ πολλών η κρίσις τί θα βγάλη,
του Κερκυραίου έστειλαν εκ της Αύλης τον Δέλη
και τύπος: 'κανε γρήγορα κι' ό Βασιλης σε θέλει.

Του Σκαρπινάτου κατ' αρχάς
μή θέλοντος 'Αρχήν,
και 'στων φιλτάτων τάς ψυχάς
γεννώντος ταραχήν,
καταρθέντος δ' έπειτα με την φοράν του ρεύματος,
και ψάλλοντος του κόμματος
δι' άδηφάγου στόματος:
—ζωμεν το στόμα μας και πληρωθώμεν γεύματος.

Κάθε στρούγγας άφριζούσης
και της Φήμης σαλπίζούσης
την Ροδόπην και 'στών Σκάρδον και σ' άπάτητα βουνά
—ό διάβολος θα πάρη των Βουλγάρων το γονειό,
—κατάφεραν τον Κόντε κι' έξεφύτρωσε ξανά
—αγνήτης με το ζόρι, Σαμπινιόλ με το στανιό.

Κι' ιδού πάλιν ό Ρωμάνος
τρόμος των διπλωματών,
κι' ό ξανθός ρεπουμπλικάνος
παρκάδει προς αυτόν

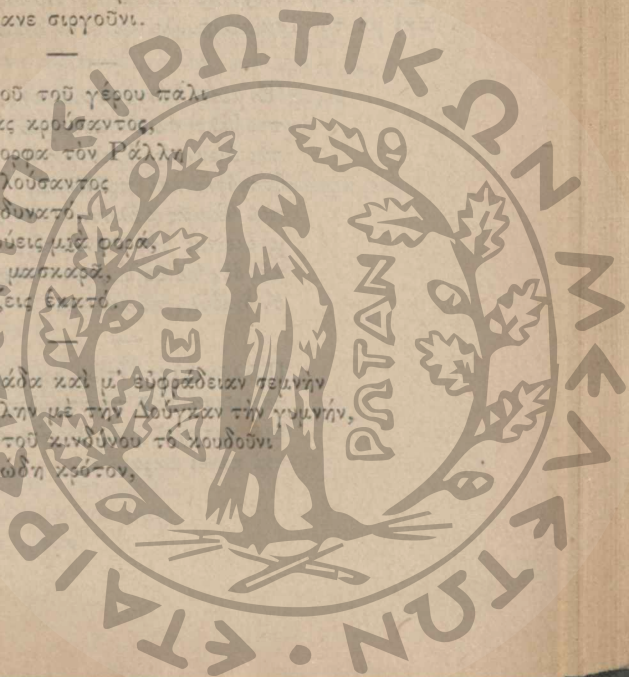
του μεγάλου Κονσολάτου τους φακέλλους τους τρανούς,
όπου κρύβουν των Έλλήνων πυρπολούντας κεραυνούς.

Να κι' αυτός σάν άμυγνίτης, να κι' εκείνος σάν ρεπάνι,
και γεράζει το κοινόν
τον Σιμόπουλον τον πάνυ,
τον διώκτην των κυνών.

—'Αμμ' ό Στάης τί σάς λέει, λογιώτατοι πολίται;
χάριν τούτου το Τσιρίγο πέρα πέρα πυρπολείται,
όπου μόλις άνεχρίσθη με το χρίσμα του Συμβούλου
έδωσε μια ρομπιτσίνια του γιγτρού Φαρμακοπούλου,
και του 'μπήκε 'στο ρουθοῦνι
και τον έκανε σιργοῦνι.

Του παππού της γέρου καί
τάς σανίδας κρούσαντος,
και πατόκαρφα τον Ράλλη
τον έρίση λούσαντος
με βρισίδι δυνατό,
που τ' άκούεις μια φορά,
Περικλέτο μαγκασά,
και σαστίσεις έκτό.

Του παππούλη μ' εξουσία και μ' άύφραδειαν στανήν
παρβάλλοντος τον Ράλλη με την Δούλχαν την γυνήν,
και κτυπώντος ανανάως του χινού του τ' αουδοῦνι
με δαιμονιώδη κρότον,

καὶ τοῦ Μήττου μὲς ὡς πρῶτον
ἄσπου μένοντος μπαστούνι.

Σφόδρα δυσχερستهθέντων τόσων φίλων τοῦ Κορφιᾶτη,
ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ δὲν ἤγαν σὺν τοῖς ἄλλοις σὺν Παλάτι
τὸν γνωστὸν νὰ πάρουν ὄρκον πῶς τὸ κράτος τὸ κορόϊδο
θὰ τὸ ξανακάνουν ρόϊδο.

Ὅλου τοῦ κόσμου χάσκοντος μ' αὐτὸ τὸ νταβατούρι,
καὶ ἐξοργισθέντος ἀληθῶς Βασίλη τοῦ Βουδούρη,
μὰ καὶ τοῦ Ρούφου τῶν Πατρῶν, φίλου τοῦ Μπουκαούρη.

Δεινῶν μεγάλων καὶ πολλῶν τανῶν ὑφισταμένων
καὶ τόσων φίλων τῆς ἐλπίδος δικαίως θυμωμένων
ὡς μὴ λαβόντων, Περικλῆ, ψωροχαρτοφυλάκιον,
μήτε φακῆς πινάκιον,
καὶ ἐγκαταλείψαντος σκληρῶς τοῦ πρῶην Ναυτικοῦ
τοῦ Κόντε τὴν μερίδα,
ἐπερχομένου δὲ κκεοῦ
μεγάλου στήν πατρίδα.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ παλιροῖας καὶ δεινῆς ἀμπώτιδος
καὶ τοῦ Κάππα τοῦ Χατζίσκου, Βουλευτοῦ Φθιώτιδος,
τοῦ σκληρῶς ἀπαρνηθέντος τῆς Κορδόνος τὴν λατρίαν,
ἀκουμένου, καθὼς λέγουσιν, στής Βουλῆς τὴν Προεδρείαν,
καὶ ὑπὲρ τούτου τοῦ Μπουφίδη, ποῦ πολλοὶ τὸν ἀγαπᾶν,
θυσιάζοντος τὸ πᾶν.

Γενομένου Σολομῶντος Νικολάου τοῦ Λεβίδη,
ποῦ σὲ σάλους φοβεροῦς
καὶ σὲ πατερῶν καιροῦς
εἶναι στήριγμα τοῦ Κόντε καὶ ἀποκοῦμπι καὶ σκνίδι.

Μαρτυρούντων καὶ πεινῶντων συμπατριωτῶν ἁγίων
σὺν παρούσας συμφορὰς,
καταλλήλως δὲ δοθέντων καὶ τῶν ἄλλων Ὑπουργείων
τοῦ γαλαοῦ καὶ τῆς ξηρᾶς,
καὶ ἐξασφαλίσθέντων ὅλων
στρατευμάτων τε καὶ στόλων
δι' ὀργανισμῶν ποικίλων τῆς ὀργάνωσης ἐποχῆς,
ποῦ νκυτίας τῆς πατρίδος ἀσφαλίζουν προσεχέως.

Στὸν κύριον Σιμόπουλον, τὸν φέροντα σεισμούς,
τοῦ Ράλλ' ὑποδεικνύοντος ἐλλείμματα πολλὰ
καὶ ὅσους ἐφιλοτέχνησε προὔπολογισμούς
καὶ μὲ τὸν Τσακωνόπουλο καὶ τὸν Κορομηλᾶ.

Ἐν μέσῳ τόσης προκοπῆς,
ποῦ θέλει σκοροδοκρόμμου,
τῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς
ζητούσης καὶ προνόμια,
ποῦ θὰ μᾶς βάλουν σὲ μπελᾶ
μ' ἐκείνας τὰς Δυνάμεις,
καὶ δὲν θὰ ξέρης, μπουνταλᾶ,
τί διάβολο νὰ κάμης.

Πολλῶν βλεπόντων κατ' αὐτὰς
τὸ πείσμα τοῦ παππούλη,
ποῦ κατηχεῖ τοὺς Βουλευτὰς
καὶ κάνει κερκαούλι,

κυττάζει δὲ παράποτε μὲ πυρωμένο μάτι
τὸ σάλτο τοῦ Κορφιᾶτη.

Σανιδιοφράκτων ἱπποτῶν
καὶ ἀληθινὰ πκτριωτῶν
τὰ δόντια τῶν τριζόντων,
καὶ ἄλλων ψιθυρίζοντων
πῶς φακαρίκις θάχωμε σὲ κάμπουσο καιρὸ
καὶ ὅταν ὁ Κόντες ἐρχεται μυρίζει πκτερό.

Ἐν τούτοις ἔμω, φουκαρᾶ,
καὶ τοῦ Ζαήμη τοῦ ψαρχᾶ
ψαρεύοντος καθὼς φασι
μὲς στής Αἰγίνης τὸ νησί,
καὶ μυρισθέντος κατ' αὐτὰς μὲ φίλους του σοφοῦς
πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκο,
καὶ ἐκ τῆς Αἰγίνης στείλαντος πεσκέσι δὴ ροφούς
στὸν Τρικνταφυλλάκο.

Συνῆλθε τέλος ἡ Βουλὴ τοῦ κράτους τὴν Δευτέραν,
ἡλικιὴν ἡμέραν,
καὶ σὲ βελουδὰ πᾶγκαλα καὶ χρώματος καφεῖ
φωστήρων ἔδρ' ἐκάθισαν τὰ μάλιστα σοφά.

Καὶ Δεσποτάδες ἠγάδαν τοὺς τόσους διαβασμένους
τοῦ πανευφήμου γένους,
καὶ ἠκούσθη μὲν φωνὴ
παράποτε τρανή.

Σὺ, Κύριε τῶν οὐρανῶν, ὁ διαλύσας ζόφους
καὶ ἀγροίκους δείξας ἀλιεῖς τὰ μάλιστα πανσόφους,
καὶ τῆς Αἰγίνης φώτισε τὸν ἀλιέα τώρα
νὰ μᾶς εἰπῇ ποῖαν σκέπτεται μερίδα νὰ συνδράμῃ,
γὰρ νὰ μὴν παραδέρνεται συφοριασμένη χώρα
καὶ νὰ μὴν τρώμε τὸν παρὰ τοῦ Κεντρικοῦ χαράμι.

Ἄς μᾶς εἰπῇ τί μελετᾶ καὶ τοῦτος ὁ στωμύλος,
ποῦ τὸν προσμένουν μὲ πάλμους τοσοῦτοι μουστέρηδες,
καὶ ὅς ἀσπασθῇ μετανοῶν τοῦ θεῖου τοῦ τὸ χεῖλος,
καὶ μόνος τοῦ στήν Αἶγινα θὰ πιάνη σιναγρίδες.

Καὶ τοῦ Δεσπότη ραίνοντος ἐκάστην κεφαλήν,
τοῦ κυριάρχου δὲ λαοῦ πολλὰς εὐχὰς ψελλίζοντος,
τὴν Προεδρείαν ἔλαβε Τραυλὸς ὁ Κεφαλήν,
τοῦ τῆς Λευκάδος Τσαρλαμπᾶ κατὰ Τραυλοῦ τραυλίζοντος,
καὶ λέγοντος κατ' ἐαυτόν: μπεᾶτι ποσσιντέντες,
καὶ ἄλλαις πολλαῖς κουβένταις.

Φυγόντος δὲ τοῦ Τσαρλαμπᾶ μετὰ μεγάλης φόρας,
παιζούσης δὲ τῆς μουσικῆς καὶ πάσης κλαπαδόρας,
ἰδοὺ σὺν εὐρωστοὶ κορμοὶ δρυός, πλατάνου, πεύκης,
ὁ Κόντε καὶ ὁ Σιμόπουλος, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Καὶ ὁ Κερκαυρῆς, Περικλῆ, μ' εὐσχ' ἡμούνης σχῆμα
ὡσὺν εὐσχ' ἡμῶν Ἰωσήφ ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα,
καὶ τὰ γαλαζὰ του βάζει
καὶ τὸ χαρτὶ διαβάζει.

Καλοῦμεν πάλιν τὴν Βουλὴν, βάλτε φωτιά στὰ τζάκια τῶν
φουρτούνων στὰ μπατζάκια τῆς.

Καλοῦμεν καὶ τοὺς Βουλευτὰς, ποῦχουν ἐκστάσεις Βούδδα
καὶ βγάξ' ἡ γλώσσα των ἀφρούς,
νὰ πάρουν ὕπνου ἐλαφροῦς
ἐπάνω σὲ βελουδὰ.

Τοιαῦτα λαλεῖ
καὶ χάσ' ἡ Βουλὴ,
τῶν νόμων ἡ σκέπη,
καὶ αὐτὸς τὰ γαλαζὰ του
τὰ βάζει στήν τσέπη
καὶ πάει δουλεῖά του.

Πολλοὺς ἀνεπτέρωσαν Βουλῆς μανιφέστα,
καὶ ὁ κόσμος εὐτύχησε
καὶ κώδων ἀντήχησε,
μνίτο λὰ μούζικα, πασσάτα λὰ φέστα.

Καὶ γενομένου, Περικλῆ, καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων
χάριν τοῦ κόσμου τοῦ πολλοῦ,
φυγόντος δὲ καὶ τοῦ Τραυλοῦ
μὲ ὅλων τῶν ρητορικῶν τοῦ κράτους παπαγάλων,
ὁ Θεωράκης μόνος του τοιαῦτα παρελάει:
Μήτσο μου, Δημητράκη μου, πιστὲ κατσαρομάλλη,
σὺ ποῦ σανιδιοσύμμαχος ἀνέλαμψες χρυσός
καὶ στής Κορδόνος τοὺς κορμούς ἀνέϊρες σὺν κισσός,
ποῦ μὲς στὰ μάτια σ' ἔβλεπαν ὅλ' οἱ Κορδονικοί,
πῶς σήμερ κατήντησες Δούγκαν ἀρσενική;

Πῶς σήμερ μ' ἐθύμωσες καὶ θυμωμένους σοῦπα
καὶ ὅσα δὲν σέβ' ἡ σκυλῆκα;
Δὲν εἶσαι σὺ, ποῦ σ' ἐπίανε λαχτάρα γὰρ τὸ γέρο,
καὶ τώρα κάθεται καὶ λές: ποῦ σ' εἶδα, ποῦ σὲ ξέρω;

Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ μούλεγες, Ράλλου περὶ λήμνη,
πῶς ἤγες τὴν διάλυσι, καὶ τίποτα δὲν μένει,
παρὰ νὰ βάλῃς μοναχὰ τὴν ἡμερομηνία,
καὶ ὕστερα μὲ τὰ ἰάδωσες μὲ τὴν Μακεδονία.

Δὲν θυμάσαι μὲν ἡμέρ, Ράλλη μου μαγνήτη μου,
ποῦλθες τὸ πρωὶ στὰς δέκα νὰ μὲ δῇς σὺ σπῆτι μου;
Ἀργήσας νάλθης νὰ μ' εὐχῇς καὶ ἀργήσας νὰ ἀνησυχῶ...
τὸν Θεὸν παρακαλοῦσες γὰρ νὰ μ' εὐχῇς μοναχῶ.

Καὶ ἤμουν μόνος μὲ τὴν ρομπὰ στήν κρεβατοκάμαρά μου...
τὴ θυμάσαι;... τι χάσά μου!

Τὴν θυμάσαι τὴν Ράλλου,
τὴν κατὰ χρυσομαλλοῦ,
ποῦ μιλῶσε
γὰρ διάλυσι Βουλῆς,
καὶ ὁ μεγάλος μπαμπάλης
τὴν φιλοῦσε;

Τὸν θυμάσαι τὸν ξανθό,
τῆς Κορδόνος τὸν ἀνθό,
καὶ τὴν κρεμν,

ποῦ καὶ σ' ὅλους ἐμπροστὰ
μοῦλεγε πῶς τὴν βαστά,
κι' ἦταν ψέμμα;

Πῶς σήμερα μὲ πολεμεῖς μὲ δόλους κι' ἀπιστίας
φοικτῆς ἀχαριστίας,
καὶ τὴν Βουλὴν ξανάφερεις κι' ἔκανες τώρα πλάτη
τοῦ Κόντε τοῦ Κορριάτη;

Μὰ 'πὲς του σὲ παρακαλῶ τοῦ Κόντε-Ρεπανάκια
νὰ μὴν ξεχνᾷ τὰ πατερά, μὴτε τὰ καθρονάκια,
'πὲς του κι' αὐτὸν νὰ μὴν ξεχνᾷ τὸν Δέλτα Ντεληγιάννη,
ὅπου μὲ νέαν σύμβασιν ἀπὸ τὴν Λόντρα φθάνει.

Κι' ἂν πάλι τῆς ἀρίδες του μὲς 'στὸ Κουβέρνο στρώνῃ
καὶ σένα σ' ἐκατάφερε καὶ σ' ἔβαλε 'στὸ τζόγο,
'πὲς του πῶς βγάζω ζήτημα γιὰ τὸν Κολοκοτρώνη
καὶ γιὰ τὸν Ρήγα τῶν Φερῶν καὶ τὸν Παλαιολόγο.
Κι' ἂν μ' ἔλ' αὐτὰ δὲν φοβήθῃ, κι' ἂν μ' ἔλ' αὐτὰ δὲν πέσῃ,
'πὲς του πῶς τὴν Ὁρέστεια τοῦ βγάζω μὲς 'στὴ μέση.

'Πὲς του γιὰ τὴν διάλυσιν νὰ μὴν ἀντιμιλήσῃ
κι' ἀλλοιμνὸ του τρεῖς φορὰς ἂν δὲν τὴν διαλύσῃ.
'Πὲς του πῶς ἀνακάτεψε καὶ πάλι τὴ χολή μου,
'πὲς του πῶς δὲν τὸν σκιάζομαι καὶ πῶς σανίδες στήνω
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν Λεβίδη του, τὸν πρόην Νικολῆ μου,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν Κουμουνδοῦρο του, κι' ἐμπρὸς 'στὸν Βελε-
(στῖνο,
ποῦ 'στῶν θεσμῶν τὸν 'ζέστανῃ τὸ πυρωμένο τζάκι
καὶ τώρα συνεργάζεται μετὰ τοῦ Σαπουντζάκη.

'Πὲς τοῦ Κορριάτη 'γρήγορα, ποῦ τοῦγινες γεφύρι,
πῶς δὲν θὰ 'δῇ χαίρι,
'πὲς του πῶς φαίνεται μικρὸς γιὰ τὴν πολιτική,
'πὲς του πῶς δίχως νὰ 'ντραπῶ
καθὼς καὶ σένα θὰ τὸν 'πῶ
Δούγκαν ἀρσενική.

Τρεῖς ἂ προπὸ...κι' ἐγὼ προχθὲς μ' ἔνα 'ψηλὸ κολλάρο
ἐπῆγα 'στὸ Βασιλικὸ τὴν Δούγκαν νὰ κιἀλάρω,
καὶ κἄτι γέρο-Σάτυροι, βρὲ Φασουλῆ παλάθρα,
ποῦ γιὰ τὴν τέχνη τὴ γυμνὴ νοιώθουν φωτῆς καὶ λαύρα,
φερμάρουν μὲ λορνιὰ
τῆς Δούγκαν τὰ κανιὰ,
κι' ἐγὼ ποῦ λὲς 'στῆς ἀντζαῖς τῆς ἐκάρφωσα τὰ κιἀλια μου
κι' ἐπέφτανε τὰ σάλια μου,
κι' ἔβγαζα τὸ μαντύλι μου...
καὶ μὲ ποῦχαν τὰ χεῖλη μου!

Κάτω 'στὸ Βασιλικὸ πᾶν μικροὶ μεγάλοι
γιὰ τὴν Δούγκαν τὴν κυρά,
ποῦ σὰν Εἷς μιὰ χαρὰ
'στὴ Σκηνὴ προβάλλει.

Κι' ἔδειξε μὲς 'στὸ χορὸ τὸν ἀστράγαλό της
καὶ τὴν ἀντζα τὴ χυτῆ,
νεραντζούλα φουντωτή,
κι' ὁ κατάγυμνος χορὸς 'βγῆκε σὲ καλὸ της.

'Πῆρε μπόλικο παρᾶ, 'πῆρε καὶ συχνάτσα,
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ,

νεραντζούλα φουντωτή,
'στῶν Ρωμηῶν τὴ ράτσα.

Εἶδα γέρο—Σειληνοὺς καὶ πολλοὺς ἐν τέλει,
καὶ 'στὸ Θέατρο—κοντὴ—
'γίνηκ' ἓνα πατιρντὶ
γιὰ τῆς Μίς τὰ μέλη.

Κι' ἄλλο βράδυ, λὲν πολλοὶ μὲ χορομηνία,
νὰ τὰ ξαναδείξῃς, Μίς,
νὰ φρενιάσωμε κι' ἐμεῖς
γιὰ καλλιτεχνία.

Κι' εἶδα πολὺ χορευτικαῖς
τῆς Δούγκαν τῆς πολιτικαῖς.
Εἶδα καὶ τὴν Κορριάτενα, τὴν λιγερὴ Κοντέσσα,
'στὸ Παρλαμέντο μέτσα.

Εἶδα τὴν Θοδορούλα μας, ποῦπε τὸν Ράλλη Δούγκαν,
μὲ τὴν γυμνὴ τὴν κνήμη,
ἀντίκρουσα καὶ τὴν Ραλλοῦ, μὰ καὶ τὴν Μίς τὴν Μούγγαν,
τούτέστι τὸν Ζαήμεν.

Πηδοῦν καὶ φανερόνουν μὲ στάσεις καὶ κουνήματα
τοὺς πόνοους κάθε στρούγγας, τοὺς πόθους, τὰ φρονήματα.
Πολλὰ τὰ βάσανά των, πολλὰ τὰ βάσανά μας,
κι' ἡ ψωροκόσπενά μας,
ὅπου γυμνὴ γυρίζει 'στὰ χρόνια τάχαμνά,
πατεῖ σὲ κκύκαλ' ἄδειχ κι' ἀπὸ μωαλὸ γυμνά.

'Απάνω κάτω ψάχνει...γυμνότης πανταχοῦ
τοῦ κράτους τοῦ πλουσίου κι' εἰκονικῶς πτωχοῦ.
Μὲ τὸ γυμνὸ τῆς σῶμα
ψάχνει κι' ἐμᾶς ἀκόμα.

Σωτήρας πάντα καὶ παντοῦ καταζητεῖ μὲ θρήνους
νὰ σώσουν τοὺς ἀμνοὺς,
μὰ 'βρίσκει Ποσαπέρνηδες, μὰ 'βρίσκει Θεατρίνους
ἀπὸ 'ντροπὴ γυμνοῦς.

Τὴν εἶδες τὴν Μίς Δούγκαν, τῆς τέχνης λατρευτά;
τὴν εἶδα χθὲς τὸ βράδυ, ποῦ 'μάζεψε λεφτά.
Μὲ τὴν γυμνότητά της ἐπέτυχε κι' ἐδῶ,
καὶ τὸ γυμνὸ κορμὶ της ἐστάθηκα νὰ 'δῶ.

Δὲν κλαίω τὴν Μίς Δούγκαν, τὴν ἐσκεπὴ κυρά,
κλαίω τῆς Ρωμηοσύνης τὴν γύμνεα, σουκαρᾶ,
κι' ἔλα νὰ φᾶς στηλιάρι μὲ τρία πατερά.

Τὸ ξακουστὸ Σικάγο μὲς 'στὴν ὁδὸν Αἰόλου
τοῦ Θῆπ' Ἀντωνοπούλου τὸν κόσμον κατακτᾷ...
κάλτακι γιὰ κάθε πόδι καὶ κάλτσαις τοῦ διαβόλου,
καὶ πλουσιον εἰς εἰδὴ παικίλια καὶ πλεκτά,
ζιλέδες, κασκαρσέδες, φανέλαις, ἐσφόρια,
κι' ὅλα μαζί καὶ χώρια,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸ Σικάγο καὶ 'στὴν Ἀμερικὴ
κι' ἐκεῖνοι ποῦ δὲν ἔχουν νὰ βάλουνε βρακί.